U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně **J. S.** zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 23/1568, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osoby zúčastněné na řízení **M. Š.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2011, č. j. 7 Ca 127/2008 – 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2008, č. j. 44702/2008/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a tím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Vlašimi ze dne 2. 1. 2008, č. j. VYST 148/08-634/2006 PeH, kterým bylo žalobkyni podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, nařízeno odstranění části oplocení na pozemku p. č. 4 v k. ú. Světlá pod Blaníkem, podél budovy na st. p. č. 9, označeném číslem 5 v témže katastrálním území.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou, který rozsudkem ze dne 30. 6. 2011, č. j. 7 Ca 127/2008 – 48, napadené rozhodnutí i rozhodnutí Městského úřadu ve Vlašimi zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proti rozsudku krajského soudu brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž namítal kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud nejprve, v rámci posouzení splnění podmínek řízení, konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl

účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost však nepodal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), ačkoliv byl v rozsudku náležitě poučen o délce lhůty k jejímu podání i o počátku jejího běhu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovateli byl napadený rozsudek městského soudu doručován elektronicky. Datová zpráva obsahující napadený rozsudek byla doručena do stěžovatelovy datové schránky dne 1. 8. 2011, v 16:41 hod. Stěžovatel následně podal prostřednictvím datové schránky blanketní kasační stížnost. Datová zpráva obsahující tuto kasační stížnost byla do datové schránky městského soudu *doručena* dne 16. 8. 2011, v 6:48 hod; *dodána* byla téhož dne v 6:44 hod.

Pro posouzení včasnosti kasační stížnosti stěžovatele v této věci je relevantní právní úprava doručování obsažená v procesních předpisech. Pro soudní řízení správní je právní úprava doručování obsažena v § 42 s. ř. s. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení *soud doručuje písemnosti do datové schránky, a není-li možné písemnosti doručit tímto způsobem, doručuje je soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě.* V souvislosti s doručováním do datové schránky soudní řád správní v poznámce pod čarou 8a) odkazuje na zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“).

Podle § 17 odst. 1 zákona č. 308/2008 Sb. platí, že *umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.* Citovaný zákon tak zakotvuje pro orgány veřejné moci povinnost obligatorního doručování prostřednictvím datových schránek, je-li takový postup možný. Podle § 17 odst. 3 citovaného zákona dále platí, že *dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení* (odst. 4 téhož ustanovení). Dále § 18 tohoto zákona upravuje provádění úkonů různých skupin osob vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky. Toto ustanovení však oproti § 17 stejného zákona nestanoví žádná pravidla pro určování okamžiku doručení dokumentu odesílaného fyzickou či právnickou osobou datovou schránkou orgánu veřejné moci.

Výkladem těchto ustanovení se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 – 79, publikovaném pod č. 2131/2010 Sb. NSS. Došel přitom k závěru, že *„[l]hůta stanovená soudním řádem správním, výzvou nebo rozhodnutím soudu je zachována, bylo-li podání učiněné vůči soudu prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky soudu (§ 40 odst. 4 s. ř. s.).“* V citovaném usnesení se dále konstatuje, že *„[p]odle právního názoru Nejvyššího správního soudu tak není pro posouzení včasnosti podání účastníka řízení*

učiněného vůči soudu, je-li předmětná lhůta stanovena soudním řádem správním, rozhodný ani prvotní okamžik odeslání datové zprávy, ani okamžik, kdy se do datové schránky soudu přihlásí oprávněná či pověřená osoba, nýbrž okamžik jejího dodání soudu. Pro úplnost lze konstatovat, že ustanovení § 18 zákona č. 300/2008 Sb. mezi skupiny osob, které činí úkony vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky, zahrnuje pouze fyzické osoby, podnikající fyzické osoby a právnické osoby, tedy nikoliv jiné orgány veřejné moci vystupující v určitém vztahu v jiném postavení, nežli vrchnostenský úřad. Vzájemné doručování mezi orgány veřejné moci prostřednictvím datové schránky předpokládá § 17 zákona č. 300/2008 Sb. Je-li však orgán veřejné moci jedním z účastníků řízení, musí být v souladu se zásadou rovnosti účastníků soudního řízení v rovném postavení s ostatními účastníky (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Je tedy zcela nepřípustné, aby při posuzování zachování lhůty stanovené soudním řádem správním platila pro účastníky odlišná pravidla." V podrobnostech lze odkázat na celé odůvodnění citovaného usnesení.

S ohledem na shora uvedené závěry lze konstatovat, že datová zpráva obsahující kasační stížnost stěžovatele – žalovaného (tj. orgánu veřejné moci v postavení účastníka řízení) byla *dodána* do datové schránky městského soudu dne 16. 8. 2011; tento den je tedy rozhodný pro posouzení včasnosti podání kasační stížnosti.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí*. Byl-li v projednávané věci rozsudek městského soudu stěžovateli doručen v pondělí 1. 8. 2011, bylo posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti (v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s.) pondělí 15. 8. 2011. Kasační stížnost stěžovatele však byla *dodána* do datové schránky městského soudu až v úterý 16. 8. 2011 v 6:44 hod., tj. po uplynutí zákonem stanovené dvoutýdenní lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine).*

Nejvyšší správní soud tedy z uvedených důvodů kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Osoba zúčastněná na řízení pak ani nenavrhovala, aby jí byla přiznána náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu